

Arrest

nr. 243 726 van 6 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 februari 2020 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 februari 2020 wordt beslist tot beëindiging van het verblijf van verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer

naam : L. (...)

voornaam : G. (...)

geboortedatum : 22.10.1979

geboorteplaats: Repts, Mirdite

nationaliteit : Albanië

Krachtens artikel 44bis § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 21.06.2001 trad u te Rreshen (Albanië) in het huwelijk met S. M. S. (...) (geboren te Sint-Niklaas op 02.01.1978, van Belgische nationaliteit).

Eind 2001 werd u een D-visum in het kader van gezinshereniging met uw Belgische echtgenote afgeleverd, maar door een ongeval in Albanië was u niet in de mogelijkheid om naar België te komen. U diende een heel revalidatieproces te doorlopen en u kwam pas op 08.09.2006 naar België met een toeristenvisum afgeleverd door de Griekse autoriteiten en geldig van 07.09.2006 tot 06.10.2006. Mevrouw S. (...) woonde intussen reeds sinds augustus 2004 samen met een andere man en beviel begin 2006 al van een kind dat door die man erkend werd.

Op 11.10.2006 diende u een eerste "Aanvraag om machtiging tot verblijf, in het kader van artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980" in.

Op 17.11.2006 bood u zich bij het gemeentebestuur van Sint-Niklaas aan en verzocht u om uw inschrijving. U werd in het bezit gesteld van een bijlage 15.

De aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 11.10.2006 werd op 27.06.2007 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd u betekend op een verder onbekende datum in juli 2007.

Op 07.12.2006 werd door het Parket van de Procureur des Konings te Dendermonde een onderzoek geopend wegens een eventueel schijnhuwelijk. Op 28.03.2007 werd door het Parket van de Procureur des Konings te Dendermonde aangegeven dat er geen elementen voorhanden waren dat het effectief ging om een schijnhuwelijk en mocht het huwelijk ingeschreven worden in de registers.

Op 24.07.2007 diende u, hoewel u niet samenwoonde met uw echtgenote, een 'Aanvraag tot vestiging als echtgenoot' (bijlage 19) in.

Op 19.10.2007 werd een "Beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten" genomen, deze beslissing werd u op 23.10.2007 betekend.

Op 06.11.2007 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RW) een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van 19.10.2007.

Op 28.02.2008 werd het beroep tot nietigverklaring d.d. 06.11.2007 verworpen.

Op 26.05.2008 diende u een eerste "Aanvraag om machtiging tot verblijf, in het kader van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980" in.

De aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 26.05.2008 werd op 09.09.2008 onvankelijk bevonden, beslissing u betekend op 25.09.2008. U werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 24.06.2009 bent u uit de echt gescheiden van S. M. S. (...), overgeschreven in de registers op 08.10.2009 te Brussel.

Op 08.12.2009 legden u en de heer H. E. (...) (geboren te Lezhe op 01.07.1978, Belg) een "Verklaring van wettelijke samenwoning" af voor de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Sint-Niklaas.

Op 11.12.2009 diende u bij de stad Sint-Niklaas een 'Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van gezinshereniging met een Europeaan (partner duurzame relatie met de heer H. E. (...)) - (bijlage 19ter)' in.

Op 11.03.2010 werd een 'Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten' genomen, deze beslissing werd u op 19.03.2010 betekend.

Op 09.07.2010 werd de wettelijke samenwoning met de heer H. E. (...) stopgezet.

Op 27.12.2011 werd uw 'Aanvraag om machtiging tot verblijf, in het kader van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980' d.d. 26.05.2008, welke op 09.09.2008 onvankelijk werd verklaard, ongegrond verklaard. Deze beslissing werd u op 13.01.2012 betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten uiterlijk op 12.02.2012.

Op 24.01.2012 diende u een tweede 'Aanvraag om machtiging tot verblijf, in het kader van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980' in.

Op 25.01.2012 diende u bij de dienst bevolking van de stad Sint-Niklaas een tweede 'Aanvraag om machtiging tot verblijf, in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980' in.

Op 09.03.2012 werd uw "Aanvraag om machtiging tot verblijf, in het kader van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980" d.d. 24.01.2012 onontvankelijk verklaard, beslissing u betekend op 16.03.2012.

Op 12.03.2012 werd uw "Aanvraag om machtiging tot verblijf, in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980" d.d. 25.01.2012 niet in overweging genomen.

Op 31.05.2012 diende u bij de dienst bevolking van de stad Sint-Niklaas een derde "Aanvraag om machtiging tot verblijf, in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980" in. Op 15.06.2012 werd dit verzoek onontvankelijk verklaard, beslissing u betekend op 15.06.2012.

Op 15.06.2012 werd u onderworpen aan een vreemdelingencontrole door de politie van Sint-Niklaas naar aanleiding van illegaal verblijf. Er werd u een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend. U werd opgesloten in het centrum voor illegalen te Merksplas.

Op 26.06.2012 werd u gerepatrieerd naar Tirana.

Op 25.01.2013 trad u te Poros (Griekenland) in het huwelijk met T. R. (...) (geboren te Tirana op 09.12.1981, van Belgische nationaliteit sinds 23.04.2019).

Op 25.02.2013 werd u onderworpen aan een vreemdelingencontrole door de politie van Bilzen-Hoeselt-Riemst naar aanleiding van verdachte handelingen.

Op 24.05.2013 werd u onderworpen aan een vreemdelingencontrole door de politie van Sint-Niklaas naar aanleiding van illegaal verblijf. Een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering werd u betekend.

Op 29.05.2013 diende u een verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot schorsing bij uiterste dringende noodzakelijkheid van de beslissing d.d. 24.05.2013.

Op 31.05.2013 besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schorsing van de beslissing d.d. 24.05.2013. U werd op 31.05.2013 vrijgesteld.

Op 07.12.2006 werd door het Parket van de Procureur des Konings te Dendermonde een onderzoek geopend wegens een eventueel schijnhuwelijk.

Op 10.06.2013 diende u een verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing d.d. 24.05.2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Op 26.06.2013 werd uw advocaat op de hoogte gesteld van het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering d.d. 24.05.2013 werd ingetrokken.

Op 20.06.2013 diende u bij de stad Sint-Niklaas een 'Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van gezinshereniging met een Europeaan (uw echtgenote T. R. (...) die toen de Griekse nationaliteit had) - (bijlage 19ter)' in.

Op 09.09.2013 werd het ingediende beroep d.d. 10.06.2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 18.10.2013 werd door het Parket van de Procureur des Konings te Dendermonde aangegeven dat er geen elementen voorhanden waren dat het effectief ging om een schijnhuwelijk en mocht het huwelijk ingeschreven worden in de registers.

Op 07.01.2014 werd u, in het kader van uw aanvraag d.d. 20.06.2013, in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 19.01.2018 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Dendermonde uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Het Hof van Beroep van Gent veroordeelde u op 25.06.2019 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar voor 18 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, uitgevoerd, vervoerd, vervaardigd, geproduceerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk de invoer en de uitvoer van een ongekende totale hoeveelheid cocaïne te Sint-Niklaas, en bij samenhang elders in het Rijk, en te Nederland, Duitsland, Italië en Zwitserland; de verkoop van een ongekende totale hoeveelheid cannabis te Sint-Niklaas, en bij samenhang elders in het Rijk; de verkoop van een ongekende hoeveelheid cocaïne te Sint-Niklaas, en bij samenhang elders in het Rijk, en te Duitsland, Italië en Zwitserland; aan het bezit met oog op verkoop van 1080 gram cocaïne en 95 gram cannabis, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan zaken te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen, namelijk 10.415,97 euro; aan valsheid te hebben gepleegd door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem te wijzigen, te wissen of met enig ander technologisch middel de mogelijke aanwending van gegevens in een informaticasysteem te hebben veranderd; aan gebruik te hebben gemaakt van vals verkregen gegevens, namelijk door de valselijk op een derde geregistreerde simkaarten en telefoonkaarten te gebruiken. Deze feiten pleegde u tussen 01.03.2016 tot en met 18.01.2018.

Momenteel hebt u het duurzaam verblijf nog niet bekomen omdat u sinds 19.01.2018 opgesloten bent in de gevangenis en dat de periodes van gevangenschap een onderbreking vormen voor het verwerven van het duurzaam verblijf.

De gepleegde feiten zijn bijzonder ernstig. Er werden grote hoeveelheden cocaïne (en in mindere mate ook cannabis) op de markt gebracht ten koste van de gezondheid van de gebruikers. U en uw 2 broers

hadden feitelijke zeggenschap over de verdovende middelen, die bestemd waren voor verdere doorverkoop. Jullie waren de kopstukken van een bijzonder georganiseerde bende die de touwtjes van de nationale en internationale handel in handen hadden en die zeer grote hoeveelheden cocaïne invoerde vanuit Nederland, om vervolgens te verkopen zowel in België als in Duitsland, Zwitserland en Italië. Er werd beroep gedaan op subdealers en voor hen was de handel in drugs een voltijdse dagbesteding.

Druggebruikers veroorzaken grote maatschappelijke overlast. Drugverslaafden moeten worden behandeld en raken in financiële moeilijkheden. Heel wat drugverslaafden verliezen hun werk, onder andere door hun fysieke en psychische aftakeling ten gevolge van hun verslaving. Daardoor geraken ze in financiële moeilijkheden en worden ze tot criminaliteit verleid. De hele maatschappij wordt hierdoor benadeeld.

Het lijkt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dat geldt des te meer voor harddrugs met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne. De handel in cocaïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt.

De hele maatschappij wordt hierdoor benadeeld. U handelde vanuit het kader van een vereniging van misdadigers en het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychische vlak.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde én een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghl t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: '46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47.

Drugverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).'

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het verkopen van verdovende middelen, zeker van de harddrug cocaïne, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijk dient paal en perk te worden gesteld. Het staat vast dat met de invoer van cocaïne zeer grote winsten gemoeid zijn en dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Het is duidelijk dat de omzet en winst de doorslaggevende begrippen waren. Gelet op uw stuwende rol kan er gesteld worden dat u een amoreel persoon bent die geen enkel normbesef heeft en geldgewin boven

alles plaatst. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, uw rol binnen de criminele organisatie, uw criminele ingesteldheid en uw totale onverschilligheid ten aanzien van de drugsmisdrijven kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Uit het vonnis d.d. 29.10.2018 blijkt dat u en uw broer instonden voor de contacten met de Rotterdamse dealer, waar jullie met de regelmaat van de klok cocaïne gingen aankopen. Een groot deel van de cocaïne werd verkocht op de internationale markt, aan klanten in onder meer Duitsland, Zwitserland en Italië. Jullie reisden geregeld naar deze landen af met wagen. U hield er een luxueuze levensstijl op na die onmogelijk kon overeenkomen met uw legale inkomsten, aangezien u nog niet gewerkt heeft in België. Het risico dat u opnieuw contact opneemt met uw contacten in het drugsmilieu is reëel aangezien drugstrafiek nu eenmaal veel lucratiever is dan werken als arbeider en aangezien u in het verleden reeds bewezen heeft dat u graag snel en veel geld verdient. Het is dus niet onredelijk te veronderstellen dat er een groot risico op recidive is.

Uit voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

Op 12.11.2019 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat uw administratief dossier onderzocht zou worden om eventueel uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. U vulde op 12.11.2019 en op 13.11.2019 een vragenlijst hoorrecht in, u verklaarde dat u Albanees, Nederlands, Frans, Engels en een beetje Italiaans kan spreken, lezen en/of schrijven; u verklaarde in de vragenlijst d.d. 12.11.2019 dat u sinds 2007 in België bent en in de vragenlijst d.d. 13.11.2019 verklaarde u sinds 2012 in België te zijn; dat uw Albanese documenten in het griffiedossier zitten of door de politie in beslag genomen werden en dat uw vrouw uw contactpersoon is - 0467/(...); dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland, dat u voor u in de gevangenis belandde, woonachtig was de (...) te 9100 Sint-Niklaas, dat u en uw vrouw eigenaar zijn van een appartement; dat u in 2013 getrouwd bent met R. T. (...) en dat jullie samenwonen op de (...) te 9100 Sint-Niklaas - 0467/(...) (huwelijksakte in bijlage); dat uw 2 broers en 2 zussen in België verblijven (L. M. (...); L. E. (...); V. P. (...) en L. M. (...)); dat u geen kinderen in België heeft; dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat uw ouders in Albanië wonen (L. P. (...) en L. D. (...)); dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u de inburgering gevolgd heeft en een certificaat heeft behaald voor het volgen van Nederlands, Frans en Engels; dat u bent ingeschreven bij de VDAB voor een opleiding maar dat u wacht op een datum; dat u geen officieel inkomen heeft, dat u bezig was met het verhandelen van auto's, vooral in Duitsland en Zwitserland; dat u verschillende keren als jobstudent gewerkt hebt en een paar jaar in een garage in Albanië; dat u niet opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u niet naar uw land kan terugkeren omdat u vanaf 2012 in Sint-Niklaas samenwoont met uw vrouw; dat jullie in december 2016 een appartement aangekocht hebben in Sint-Niklaas (volledig op krediet); dat jullie een krediet van 155.000 euro hebben voor de woning en 20.000 euro voor de renovatie; dat uw vrouw meer dan 7 jaar werkt bij Katoennatie als bediende; dat jullie van plan zijn om in België te wonen, een gezond gezin te hebben en na uw straf kinderen te krijgen; dat uw leven in België is; dat uw vrouw de Belgische nationaliteit heeft verkregen en dat ze niet gaat verhuizen naar Albanië of naar een ander land; dat u van de Rechtbank bij uw straf een boete heeft gekregen van 170.000 euro; dat uw vrouw al afbetaalt met een afbetalingsplan; dat u na uw straf moet werken om uw financiële en gezinssituatie in orde te brengen; dat u wil dat uw recht op verblijf in België zou worden goedgekeurd.

U voegde de volgende documenten toe: een attest van inburgering; een bewijs van deelname aan de cursus 'Maatschappelijke Oriëntatie'; een E-ticket van een bezoek aan 'European Job Day Brussels'; een afsprakenblad van de VDAB; deelcertificaten 'Functioneren Spelling', 'Engels Breakthrough A', 'Frans Breakthrough A', 'Waystage A+B' en 'Breakthrough A+B' en een certificaat van de opleiding 'BreakthroughM/aystage'; een advies van de directeur betreffende penitentiair verlof; een advies van de directeur betreffende periodieke uitgaansvergunning; een beslissing Directie Detentiebeheer weigering uitgaansvergunning; een beslissing Directie Detentiebeheer weigering penitentiair verlof; een ontvangstbewijs van de aangifte van verblijfsverandering; info van de dienst bevolking van de stad Sint-Niklaas over uw huwelijk; een Griekse huwelijksakte en de vertaling in het Nederlands; uw F-kaart; uw kiesbrief voor de lokale en provinciale verkiezingen van 14.10.2018; een verklaring van de aanvraag van inschrijving op de kiezerslijsten gemeenteraad; een kopie van bankkaarten bij KBC, Belfius en ING; een brief van KBC over het beheer van de kaart; een verzoek om lonen en vergoedingen te storten op een KBC-rekening van uw echtgenote; een overeenkomst van een 'aanvraag van een KBC-bankkaart van

uw echtgenote; 2 pakketovereenkomsten van de KBC-basisrekening van uw echtgenote; een overeenkomst tot openen van een rekening van uw echtgenote; een opdracht tot titulariswijziging - uitgevoerd van uw echtgenote; een kredietaanvraagformulier; een overeenkomst lening op afbetaling; een afstand van loon en vordering; een Europees domiciliëringsmandaat SEPA; een informatiedocument over het verzekeringsproduct bij Santander; een verzekeringspolis - lening op afbetaling; een aflossingstabel; informatie van Santander i.v.m. de hergroepering/annulatie van bestaande kredieten; twee aangetekende brieven van de definitieve beëindiging van twee kredietopeningen; een brief van de Nationale Bank met een overzicht van de gegevens die op naam van uw echtgenote geregistreerd werden in de 'Centrale voor kredieten aan particulieren'; 5 loonbrieven van Katoennatie van uw echtgenote; vier fiscaal attesten van de hypothecaire lening inkomstenjaar 2016 en 2018 voor u en uw echtgenote; een uittreksel van de akte van Belgische nationaliteit voor uw echtgenote; een betaaloverzicht van de geldboete 'vonnis 25.06.2019 van het Hof van Beroep te Gent' van 10.347,73 euro; de goedkeuring van een afbetalingsplan en een formulier voor een permanente opdracht van 50 euro/maand aan het kantoor niet-fiscale invordering te Dendermonde.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 1 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele Integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Op 21.06.2001 trad u te Rreshen (Albanië) in het huwelijk met S. M. S. (...) (geboren te Sint-Niklaas op 02.01.1978, van Belgische nationaliteit). Op 24.06.2009 bent u uit de echt gescheiden van S. M. S. (...), overgeschreven in de registers op 08.10.2009 te Brussel. Zij komt niet op bezoek in de gevangenis. In het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) is er geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen u en mevrouw S. (...).

Op 08.12.2009 legden u en de heer H. E. (...), geboren te Lezhe op 01.07.1978, Belg een "Verklaring van wettelijke samenwoning" af voor de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Sint-Niklaas. Op 09.07.2010 werd de wettelijke samenwoning met H. E. (...) stopgezet. Hij komt niet op bezoek in de gevangenis. In het licht van artikel 8 EVRM is er geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen u en meneer H. E. (...).

Op 25.01.2013 trad u te Poros (Griekenland) in het huwelijk met T. R. (...) (geboren te Tirana op 09.12.1981, van Belgische nationaliteit sinds 23.04.2019). Uit dit huwelijk zijn nog geen kinderen geboren. Uw echtgenote komt op bezoek in de gevangenis.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het EVRM.

Uw echtgenote heeft de Belgische nationaliteit, desondanks zou uw echtgenote ervoor kunnen kiezen om zich te vestigen in een land waar u de kans zou hebben het gezinsleven met haar verder te zetten. Het feit dat uw partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van herkomst of een derde land. Er worden thans geen elementen voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen zouden blijken die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin blijkt dat uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden. Uw echtgenote is net als u in Albanië geboren.

Uit uw administratief dossier blijkt dat jullie elkaar de eerste keer ontmoet hebben eind februari 2010 in Dürres (Albanië), toen u in België wettelijk samenwoonde met dhr. H. E. (...). De volgende ontmoeting was een drietal maanden later en sinds juli 2010 zijn jullie een koppel. U woonde toen in België (er was een aanvraag tot regularisatie omwille van medische redenen hangende) en gedurende een tweetal jaar ging u op bezoek bij mevrouw T. (...), zowel in Albanië als in Griekenland, waar haar familie woonde.

Mevrouw T. (...) woonde in Tirana, behoorde daar tot de Griekse minderheid en ze had, volgens uw verklaring in het verhoor over een eventueel schijnhuwelijk d.d. 05.09.2013 (PV nr. GF 014392/13), zowel de Griekse als de Albanese nationaliteit.

Uw echtgenote was 30 jaar oud toen zij in september 2012 naar België kwam en zij is momenteel 38 jaar. Zij kan in redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met Albanië te hebben. Zij woonde in Tirana, spreekt de taal en was er werkzaam bij een Computerfirma. Hoewel aangenomen kan worden dat uw echtgenote ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf alhier, blijkt niet dat er in haar hoofde sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. Uw echtgenote is sinds een 7-tal jaar werkzaam bij Katoennatie. Uit niks blijkt dat mevrouw T. (...) niet opnieuw werk zou vinden in Albanië of elders. Mevrouw T. (...) is in het bezit van een diploma 'internationale en diplomatieke betrekkingen', behaald in Moskou. Voor uw echtgenote naar België kwam was ze in Tirana werkzaam

bij een Computerfirma. Uit uw administratief dossier blijkt dat zij gewerkt heeft bij de Albanese ambassade in Athene; als begeleidster in een kamp voor Russische kinderen in Griekenland; voor een farmaceutische firma en als directrice van de Economische Industriële Kamer voor Griekenland en Albanië. Er kan bovendien redelijkerwijze aangenomen worden dat uw echtgenote op de hoogte was (of had moeten zijn) van de goed georganiseerde drughandel, van de mogelijke gevolgen hiervan op uw verblijf en op jullie toekomstige gezinssituatie. Het is immers aannemelijk dat uw echtgenote vragen had bij de talrijke verplaatsingen die u maakte naar Nederland, Duitsland, Italië en Zwitserland; de luxueuze levensstijl die onmogelijk kon overeenstemmen met haar eerder beperkte inkomen waarvan ongetwijfeld ook de lening voor het appartement werd afbetaald, de luxevoertuigen en het gegeven dat een deel van de opbrengsten van de drughandel werd geïnvesteerd in het appartement, hetzij in de aankoop ervan, hetzij in de renovatie of in allebei. De contacten met eventuele familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden, bij voorbeeld middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Daar uw partner de Belgische nationaliteit heeft, wordt zij geenszins verplicht België te verlaten. Zij kan er uiteraard ook voor kiezen om haar betrekking bij de Katoennatie te behouden en in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Jullie hebben in december 2016 een appartement aangekocht, er werd een krediet van 155.000 euro aangegaan (135.000 euro voor de woning en 20.000 euro voor de renovatie). Uit het vonnis d.d. 29.10.2018 blijkt dat de aankopen voor de renovatiewerken aan het appartement die voor een totaal bedrag van 10.415,97 euro in contanten werden betaald, enkel gefinancierd zijn met cash gelden afkomstig van de drughandel. Aangezien u vanaf 19.01.2018 in de gevangenis verblijft kan er vanuit gegaan worden dat uw echtgenote de lening afbetaalt en dat zij er eventueel kan blijven wonen. Mocht zij beslissen om u vrijwillig te volgen naar Albanië of naar een ander land, dan kan desnoods het appartement verkocht worden en de lening worden afbetaald. De vermogensvoordelen afkomstig van de drughandel werden geraamd op 687.933 euro, waarbij de te verbeuren bedragen werden herleid om u "niet in een financiële put te duwen" naar 150.000 euro. Er werd een afbetalingsplan aanvaard voor 50 euro/maand. Deze boete kan verder afbetaald worden vanuit een ander land dan België.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en privébelangen die u kan doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

Verder verblijven uw zussen (V. P. (...), geboren te Reps op 26.04.1984, Albanese nationaliteit, F-kaart geldig tot 21.02.2023 en L. M. (...), geboren te Rreshen op 13.07.1995, Albanese nationaliteit, bijlage 15 geldig tot 28.01.2028), uw broers (L. M. (...), geboren te Orosh op 16.01.1987, Albanese nationaliteit, F+ kaart geldig tot 10.10.2022 (momenteel opgesloten in de gevangenis van Antwerpen) en L. E. (...), geboren te Reps, Mirdite op 28.08.1992, Albanese nationaliteit, F-kaart geldig 17.06.2021) in België. Uw beide broers werden eveneens veroordeeld (zie arrest 25.06.2019) voor feiten die ze samen met u pleegden. Een onderzoek tot beëindiging van hun verblijf zal opgestart worden. De relatie tussen broers en zussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u en uw broers of één van uw zussen. Uw zussen kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Albanië dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Indien het recht op verblijf van uw broers beëindigd wordt, kunnen ook zij terugkeren naar Albanië. Indien hun recht op verblijf niet beëindigd wordt, en nadat zij voldaan hebben aan Justitie, kunnen zij het land vrijelijk in- en uitreizen om u te bezoeken daar waar u zich zal vestigen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Uit voorgaande blijkt dat u in 2006 naar België kwam en dat u, na verscheidene aanvragen om machtiging tot verblijf op allerlei verschillende gronden, op 07.01.2014 in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw lange verblijf in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Albanië, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Er is echter niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Albanië, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Albanië niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U spreekt de taal, u hebt in Albanië het grootste deel van uw leven verbleven, u heeft er school gelopen, u heeft gedurende drie jaar een opleiding ingenieur mechanica gevolgd maar deze opleiding niet afgemaakt, u was er een handelaar in tweede handswagen, uw ouders wonen nog in Albanië en op 26.06.2012 werd u nog gerepatriëerd naar Tirana.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u eventueel onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij de herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Voor u in de gevangenis terecht kwam, was u nog niet tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt in België. U zou in auto's gehandeld hebben met Duitsland en Zwitserland. Uit het vonnis d.d. 29.10.2018 wordt hier trouwens over gezegd: "Op de terechtzitting van 17 september 2018 hield hij [u dus] voor autoverkoper te zijn. Het spreekt voor zich dat dit niet waar is. Uit het strafdossier blijkt dat hij zich voltijds bezighield met een zeer goed draaiende handel in cocaïne en in mindere mate ook in cannabis." U ging in de gevangenis langs bij de VDAB Consulente ter ondersteuning in uw zoektocht naar werk. U zou een opleiding in de bouwsector willen volgen maar de VDAB consulente liet weten dat uw Nederlands, zeker voor het specifieke vakjargon in de bouw, onvoldoende is en dat hier eerst moet aan gewerkt worden. Het gegeven dat u zich bereid toont om te werken of om een opleiding te volgen of intussen misschien reeds een opleiding aan het volgen bent, verandert niks aan de vaststelling dat u door uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Er kan worden aangenomen dat de behaalde deelcertificaten 'Functioneren Spelling', 'Engels Breakthrough A', 'Frans Breakthrough A', 'Waystage A+B', 'Breakthrough A+B' en een certificaat van de opleiding 'Breakthrough/Waystage' de toegang tot de arbeidsmarkt in Albanië enkel ten goede komt. U was reeds werkzaam in een garage in Albanië. Uit niks blijkt dat u niet opnieuw toegang zou kunnen hebben tot de arbeidsmarkt in Albanië. Zoals reeds uiteengezet, blijft het risico dat u opnieuw contact opneemt met uw contacten in het drugsmilieu reëel aangezien drugstrafiek nu eenmaal veel lucratiever is dan werken als arbeider en aangezien u in het verleden reeds bewezen heeft dat u graag snel en veel geld verdient.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. Uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde, zwaarder weegt dan de persoonlijke belangen die u kan doen gelden.

Op 26.05.2008 en op 24.01.2012 diende u een "Aanvraag om machtiging tot verblijf, in het kader van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980" in. Op 11.01.2012 werd uw aanvraag d.d. 26.05.2008 ongegrond verklaard en op 09.03.2012 werd uw aanvraag d.d. 24.01.2012 onontvankelijk verklaard. In uw vragenlijst d.d. 12.11.2019 en 13.11.2019 verklaarde u dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste middel : Schending van artikel 44bis Vreemdelingenwet, schending van de artikelen 27 en 28 Burgerschapsrichtlijn, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Manifeste beoordelingsfout

1.

Dat verweerder in de bestreden beslissing dd. 5.02.20 stelt dat verzoeker bij arrest dd. 25 juni 2019 door het Hof van Beroep te Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar voor 18 maanden wegens druggerelateerde feiten in de periode 1.03.2016 tot 18.01.2018, zodat verzoekers gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving, die het beëindigen van zijn recht op verblijf rechtvaardigen en noodzakelijk maken.

Dat verweerder zijn beslissing steunt op artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet

2.

Dat evenwel artikel 44bis, §1 Vw. het volgende stelt :

“Art. 44bis §1 : Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”.

3.

Verzoeker wil in eerste instantie verwijzen naar de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 44bis Vw. de omzetting vormt .

“Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

Artikel 28

Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VN Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989”.

Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 44bis van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten

kan worden bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.627.

4.

Voormalig artikel 3 (1) Richtlijn 64/221/EEG bepaalde dat “de maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend moeten berusten op het persoonlijke gedrag van de betrokkene.” Deze voorwaarde werd met de inwerkingtreding van artikel 27 (2) Burgerschapsrichtlijn behouden, namelijk “de om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene”.

Het gedrag van de betrokkene moet een bedreiging vormen. Dit betekent dat het gedrag moet wijzen op een gevaar voor ernstige verstoringen van de openbare veiligheid 1. De bewijslast ligt bij de nationale autoriteiten 2. Zij moeten kunnen aantonen dat het gedrag effectief een verstoring van de openbare veiligheid met zich meebrengt.

In het arrest *Bouchereau* 3 ging het Hof van Justitie na of het begrip openbare orde moet worden opgevat in de zin dat redenen van staatsbelang eronder vallen - ook al dreigt er geen verstoring van de openbare rust en orde - of dat het beter geïnterpreteerd wordt in een engere zin, waarbij er effectief sprake moet zijn van enige dreigende verstoring van de openbare rust, orde of veiligheid.

Deze uitspraak heeft tot gevolg dat beperkingen op het vrij verkeer van personen enkel gewettigd kunnen worden op basis van de openbare orde indien er een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging bestaat, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Het volstaat bijgevolg niet meer dat de persoonlijke gedraging een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging voor de openbare orde uitmaakt. Het moet gaan om een bedreiging, die daarenboven een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Het louter overtreden van een wettelijke bepaling volstaat niet om een beperking op grond van de openbare orde of veiligheid te justifiëren.

Daarnaast vereist artikel 27 (2) Burgerschapsrichtlijn dat het gedrag van de betrokkene, naast een werkelijke en voldoende ernstige, ook een actuele bedreiging moet vormen.

Dit betekent dat de dreiging moet bestaan op het ogenblik dat de beslissing tot beëindiging van het verblijf wordt genomen of wanneer deze door de rechter wordt getoetst.

De bedreiging voor de openbare orde en veiligheid diende in casu dus te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Tenslotte heeft het Hof van Justitie gesteld dat de nationale autoriteiten de situatie moeten beoordelen vanuit het oogpunt van de openbare orde of de openbare veiligheid. Deze beoordeling valt niet noodzakelijk samen met de beoordeling die aan de grondslag lag van de strafrechtelijke veroordeling.

5.

Verweerder heeft echter geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker en het feit of hij actueel, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, nog een gevaar vormde voor de openbare orde en veiligheid.

Dat de loutere verwijzing naar de veroordeling van verzoeker m.b.t. feiten welke dateren van ondertussen meer dan twee jaar geleden, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoeker in de toekomst “opnieuw kan vervallen in dit soort gedrag” en dus een gevaar zou vormen voor onze openbare orde.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Dat immers de strafbare feiten, waarvoor verzoeker werd veroordeeld, ondertussen dateren van minstens 2 jaar geleden.

Geenszins werd aangetoond door verweerder dat het huidige persoonlijk gedrag actueel en effectief een verstoring van de openbare veiligheid met zich meebrengt.

Verzoeker werd door het Hof van Beroep te Gent uitstel van tenuitvoerlegging verleend voor wat een gedeelte van de opgelegde gevangenisstraf betreft omdat hij voordien nog geen correctionele veroordelingen had opgelopen (p. 23 arrest HvB dd. 25.06.2019).

Verzoeker heeft aan verweerder tal van bewijsstukken overgemaakt waaruit blijkt dat hij ondertussen taallessen heeft gevolgd, afspraken heeft gemaakt met de VDAB,...

Met voormelde vaststellingen werd door verweerder geen rekening gehouden.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr. 163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor

de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde”. Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)⁶ heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker voor feiten welke zich afspeelden in de periode tussen 1.03.2016 tot 18.01.2018, hetzij meer dan 2 à 4 jaar geleden, zonder ook maar op enige wijze de “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” te onderzoeken en te motiveren.

Dat er dan ook sprake is van een schending van de artikelen 7 en 8 Burgerschapsrichtlijn en van artikel 44bis Vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing hierdoor ook de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 44bis, §1 van de vreemdelingenwet. Verder wordt na een feitelijk overzicht van de situatie van verzoekende partij erop gewezen dat zij veroordeeld werd op 25 juni 2019 door het Hof van Beroep te Gent tot een definitieve gevangenisstraf van vijf jaar met uitstel voor een termijn van vijf jaar voor achttien maanden omdat zij zich schuldig heeft gemaakt aan “verdovende middelen te hebben ingevoerd, uitgevoerd, vervoerd, vervaardigd, geproduceerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk de invoer en de uitvoer van een ongekende totale hoeveelheid cocaïne te Sint-Niklaas, en bij samenhang elders in het Rijk, en te Nederland, Duitsland, Italië en Zwitserland; de verkoop van een ongekende totale hoeveelheid cannabis te Sint-Niklaas, en bij samenhang elders in het Rijk; de verkoop van een ongekende hoeveelheid cocaïne te Sint-Niklaas, en bij samenhang elders in het Rijk, en te Duitsland, Italië en Zwitserland; aan het bezit met oog op verkoop van 1080 gram cocaïne en 95 gram cannabis, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan zaken te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen, namelijk 10.415,97 euro; aan valsheid te hebben gepleegd door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem te wijzigen, te wissen of met enig ander technologisch middel de mogelijke aanwending van gegevens in een informaticasysteem te hebben veranderd; aan gebruik te hebben gemaakt van vals verkregen gegevens, namelijk door de valselijk op een derde geregistreeerde simkaarten en telefoonkaarten te gebruiken. Deze feiten pleegde u tussen 01.03.2016 tot en met 18.01.2018.” en wordt gemotiveerd dat het gaat om bijzonder ernstige feiten waaruit blijkt dat verzoekende partij door haar gedrag een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van het verblijfsrecht in België rechtvaardigen. Verder wordt het gezins- en privéleven van verzoekende partij besproken en wordt vastgesteld dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de private belangen van verzoekende partij.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepaling waarop de beslissing tot beëindiging van het verblijf steunt met de concrete feitelijke argumentering in de beslissing geen afdoende motivering vormt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenfinding.

2.5. Verzoekende partij betoogt vooreerst in essentie dat de bestreden beslissing gebaseerd moet zijn op haar persoonlijk gedrag waaruit een bedreiging moet blijken die een fundamenteel belang van de samenleving aantast en deze bedreiging moet actueel zijn. Zij meent evenwel dat geen grondig onderzoek werd gevoerd naar haar huidig persoonlijk gedrag. Een loutere verwijzing naar een veroordeling met betrekking tot feiten van twee jaar geleden vormt geen indicatie dat zij *“opnieuw kan vervallen in dit soort gedrag”*. Zij wijst er ook op dat haar door het Hof van Beroep van Gent uitstel werd verleend voor een gedeelte van de straf omdat zij nog geen correctionele veroordelingen had opgelopen. Verder heeft zij ook tal van bewijsstukken overgemaakt dat zij taallessen volgt, afspraken maakt met de VDAB,...

2.6. De bestreden beslissing werd, zoals hoger reeds gesteld, getroffen op grond van artikel 44bis, §1 van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“§ 1.

Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

(...)

§ 4.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 44bis van de vreemdelingenwet moet worden samen gelezen met artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. (...)”

De artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door de artikelen 26 en 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017), vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

Aangezien verzoekende partij niet aantoont dat de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG niet correct of niet op toereikende wijze is omgezet, kan zij niet op ontvankelijke wijze de schending van deze bepalingen van de richtlijn aanvoeren (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) om de begrippen "openbare orde", "nationale veiligheid", "ernstige redenen" en "dwingende redenen" nader te duiden.

Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip "openbare orde" hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip "openbare veiligheid" betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

Verder moeten "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" worden onderscheiden van gewone "redenen van openbare orde of nationale veiligheid" en "dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid". "Ernstige redenen" vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone "redenen" terwijl "dwingende redenen" vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip "ernstige redenen" breder is dan het begrip "dwingende redenen" (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het

verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44bis van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

Artikel 44bis, § 4 van de vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk; zijn leeftijd; zijn gezondheidstoestand; zijn gezins- en economische situatie; zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 66).

Bij een beëindiging van een verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet dus rekening worden gehouden met de grondrechten.

Bovenstaande wordt ook bevestigd in de voorbereidende werken: *“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of veranderende behandeling.”* (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 18).

2.7. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden, heeft de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing zich niet enkel geënt op het feit dat verzoekende partij veroordeeld werd maar wordt ook de aard van de feiten weergegeven die door de verzoekende partij zijn gepleegd en wordt erop gewezen dat het om zeer ernstige feiten gaat waarbij zij ook de rol van verzoekende partij duidt, met name de vaststelling dat zij – samen met haar twee broers – de feitelijke zeggenschap had over de verdovende middelen en zij de kopstukken waren van een bijzonder georganiseerde bende die de touwtjes van de nationale en internationale handel in handen hadden en die zeer grote hoeveelheden cocaïne invoerde vanuit Nederland om vervolgens te verkopen zowel in België als in Duitsland, Zwitserland en Italië. Er wordt verder op gewezen dat het leidmotief het financiële voordeel was van dit wederrechtelijk handelen en dat verzoekende partij zich daarbij niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

Verder overweegt de verwerende partij in de bestreden beslissing:

“De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde én een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t.

Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: ‘46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47.

Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).’

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het verkopen van verdovende middelen, zeker van de harddrug cocaïne, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijk dient paal en perk te worden gesteld. Het staat vast dat met de invoer van cocaïne zeer grote winsten gemoeid zijn en dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysische en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Het is duidelijk dat de omzet en winst de doorslaggevende begrippen waren. Gelet op uw stuwende rol kan er gesteld worden dat u een amoreel persoon bent die geen enkel normbesef heeft en geldgewin boven alles plaatst. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, uw rol binnen de criminele organisatie, uw criminele ingesteldheid en uw totale onverschilligheid ten aanzien van de drugsmisdrijven kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Uit het vonnis d.d. 29.10.2018 blijkt dat u en uw broer instonden voor de contacten met de Rotterdamse dealer, waar jullie met de regelmaat van de klok cocaïne gingen aankopen. Een groot deel van de cocaïne werd verkocht op de internationale markt, aan klanten in onder meer Duitsland, Zwitserland en Italië. Jullie reisden geregeld naar deze landen af met wagen. U hield er een luxueuze levensstijl op na die onmogelijk kon overeenkomen met uw legale inkomsten, aangezien u nog niet gewerkt heeft in België. Het risico dat u opnieuw contact opneemt met uw contacten in het drugsmilieu is reëel aangezien drugstrafiek nu eenmaal veel lucratiever is dan werken als arbeider en aangezien u in het verleden reeds bewezen heeft dat u graag snel en veel geld verdient. Het is dus niet onredelijk te veronderstellen dat er een groot risico op recidive is.

Uit voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.” (eigen onderlijning)

Gelet op deze uitvoerige motivering kan verzoekende partij bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de verwerende partij zich vergenoegd zou hebben met een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling om de bestreden beslissing te schragen. Er wordt wel degelijk gemotiveerd waarom uit de door de verzoekende partij gepleegde feiten en haar rol daarin blijkt waarom zij doet getuigen van een gedrag waaruit een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde blijkt. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat, wanneer blijkt dat verzoekende partij aast op gemakkelijk geldgewin en daarbij niet terugdeinst om zwaarwichtige criminele feiten te plegen, redelijkerwijze kan aangenomen worden dat – aangezien drugstrafiek lucratiever is dan werken – verzoekende partij geacht

wordt door haar gedrag een actuele en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

De Raad ziet voorts niet in hoe het loutere feit dat verzoekende partij na haar veroordeling taallessen is gaan volgen en contacten heeft met de VDAB doet besluiten dat de beoordeling inzake het actuele gevaar voor de openbare orde kennelijk onredelijk is. Zoals de verwerende partij dienaangaande niet kennelijk onredelijk vaststelt in de bestreden beslissing is verzoekende partij nooit op de reguliere arbeidsmarkt tewerkgesteld geweest in België, en dit ondanks het feit dat zij al sinds januari 2014 in bezit is van een verblijfskaart, en blijft het risico bestaan dat verzoekende partij opnieuw contact opneemt met haar contacten in het drugsmilieu omdat drugstrafiek nu eenmaal veel lucratiever is dan werken als arbeider en verzoekende partij in het verleden al bewezen heeft dat zij graag snel en veel geld verdient. Verzoekende partij gaat met haar betoog volledig voorbij aan deze motieven van de bestreden beslissing. Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met het feit dat zij thans taallessen volgt en afspraken heeft met de VDAB. De beoordeling die de verwerende partij ter zake maakt is geenszins kennelijk onredelijk.

Het argument dat zij voordien geen correctionele veroordelingen heeft opgelopen waardoor haar straf gedeeltelijk met uitstel is en verzoekende partij daaruit afleidt dat er geen recidivegevaar is, is evenmin ernstig. Immers heeft de verzoekende partij zich – ondanks de afwezigheid van eerdere correctionele veroordelingen – toch laten verleiden tot het plegen van uiterst ernstige feiten en dit louter uit winstbejag. Uit deze feiten blijkt aldus dat verzoekende partij er niet voor terugdeinst om zware misdrijven te plegen met enkel een winstoogmerk zodat het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat zij naar de toekomst toe zich nogmaals kan laten verleiden tot het plegen van dergelijke feiten.

Waar verzoekende partij er tenslotte nog op wijst dat de feiten van minstens twee jaar geleden zijn, is zij hoegenaamd evenmin ernstig. Immers blijkt dat de feiten zich afspeelden tussen 1 maart 2016 en 18 januari 2018 en dat verzoekende partij sinds 19 januari 2018 werd opgesloten in de gevangenis. Haar opsluiting verhindert haar dan ook verdere criminele daden te stellen. Dit neemt daarenboven ook niet weg dat uit de gepleegde feiten de specifieke ingesteldheid van verzoekende partij naar voren is gekomen en dat daaruit is gebleken dat zij naar de toekomst toe nog steeds een gevaar kan zijn voor de openbare orde. Het loutere gegeven dat verzoekende partij zich thans correct zou gedragen in de gevangenis en diverse cursussen volgt, doet hieraan geen afbreuk. Immers heeft verzoekende partij er alle belang bij om zich thans correct te gedragen in de gevangenis en mee te werken, maar dit neemt niet weg dat daardoor, bij een invrijheidstelling, het gevaar voor de maatschappij geweken is aangezien hieruit niet kan besloten worden dat de specifieke ingesteldheid van verzoekende partij, met name het uit zijn op gemakkelijk geldgevoel, niet meer zou kunnen spelen.

Het loutere gegeven voorts dat verzoekende partij in de gevangenis taalcursussen volgt en afspraken maakt met de VDAB, maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat het recidivegevaar geweken is en dat ervan mag uitgegaan worden dat verzoekende partij zich bij haar invrijheidstelling correct zal gedragen. Nogmaals wijst de Raad op het leidmotief dat verzoekende partij ertoe gebracht heeft gedurende geruime tijd een zwaar crimineel parcours te bewandelen waaruit ook de criminele ingesteldheid van verzoekende partij is gebleken. Het is dan ook geheel redelijk te stellen dat dit alles leidt tot de conclusie dat verzoekende partij door haar gedrag een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving.

Gelet op de motieven van de bestreden beslissing ter zake, kan verzoekende partij geenszins overtuigen als zou de verwerende partij geen rekening hebben gehouden met het persoonlijk gedrag van verzoekende partij en het actuele gevaar dat zij vormt voor de openbare orde.

2.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.9. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede middel : schending van : schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familieleven en van het proportionaliteitsbeginsel, Schending van artikel 28 Burgerschapsrichtlijn. schending van artikel 44bis §1 van de Wet van 15 december 1980. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, nl. schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

1.

Dat overeenkomstig artikel 44bis, §4 Vw. de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing, waarbij het verblijf van een (familielid van een) Unieburger wordt beëindigd, rekening dient gehouden te worden met de duur van het verblijf in het rijk, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing bij het in overweging nemen van deze elementen evenwel op een onredelijke en onzorgvuldige wijze te werk is gegaan.

2.

Dat de duur van het verblijf van de betrokkene in de gastlidstaat een eerste element is dat de mate van integratie uitdrukt.

Verwijderingsmaatregelen tegen personen die vele jaren op het grondgebied van de gastlidstaat hebben verbleven, mogen slechts in uitzonderlijke omstandigheden mogen worden genomen.

De Europese wetgever heeft deze incentive expliciet in de Burgerschapsrichtlijn vertaald door de incorporatie van artikel 28(2) en (3). Dit artikel biedt een hogere bescherming tegen vrijheidsbeperkende maatregelen aan personen die meer dan vijf jaar, of meer dan tien jaar in de gastlidstaat verbleven. Voor de eerste groep, deze met een duurzaam verblijfsrecht, moet de gastlidstaat bewijs kunnen leveren van ernstige redenen van openbare veiligheid. Voor de tweede groep, met een permanent verblijfsrecht, moeten dan weer dwingende redenen van openbare veiligheid voorhanden zijn.

Dat verweerder vooreerst niet heeft aangetoond dat er in casu actuele redenen van openbare veiligheid voorhanden zijn.

De laatste strafbare gedragingen van verzoeker dateren van 2 à 4 jaar geleden en sindsdien heeft verzoeker geen criminele feiten meer gepleegd.

Bovendien verblijft hij sedert 2006 in België.

Door een dergelijk lang verblijf, in combinatie met zijn huwelijk en samenwoning met zijn Belgische echtgenote in België, is verzoeker uiteraard volledig geïntegreerd in de samenleving.

3.

Een volgend element dat in rekening moet worden gebracht is de gezinssituatie van de betrokkene. Het oogmerk van deze verplichting is om te voorkomen dat maatregelen disproportionele gevolgen hebben voor het gezinsleven van de uit te wijzen Unieburger of familielid.

Het Hof van Justitie bevestigde in Orfanopoulos en Oliveri dat: "het uitsluiten van een persoon uit het land waar zijn naaste verwanten leven, een inmenging kan vormen in het recht van eerbiediging van het gezinsleven." Het Hof stelt daarenboven dat dit recht beschermd wordt door artikel 8 EVRM en tevens behoort tot de grondrechten die volgens vaste rechtspraak in de Europese rechtsorde worden beschermd.

Verzoeker woont in België samen met zijn echtgenote, mevrouw R. T. (...).

De echtgenote van verzoeker is sedert december 2013 als bediende vast in dienst bij Katoen Natie (voordien op interimbasis) te Kallo-Beveren. Verzoekers hebben samen te Sint-Niklaas een appartement aangekocht waarvoor zij een hypothecaire lening hebben afgesloten. Verzoeker en zijn echtgenote hebben dus wel degelijk de intentie om samen hun leven, professionele activiteiten,.... in België verder te zetten.

Ook de echtgenote van verzoeker verblijft reeds jarenlang in België en is sinds 2019 Belg.

Gezien haar vaste voltijdse tewerkstelling bij Katoen Natie, waar zij een maandelijks netto-loon van gemiddeld 2300 € ontvangt, is een terugkeer naar Albanië voor haar absoluut geen optie is.

Dat derhalve wel degelijk sprake is van onoverkomelijk hinderpalen die bij verwijdering van verzoeker de voortzetting van zijn gezins- en privéleven verhinderen nu verzoeker en zijn echtgenote onmogelijk zich elders (buiten België) kunnen vestigen gezien de beroepswerkzaamheden van zijn echtgenote in België (vaste tewerkstelling bij Katoen Natie), hun gebonden zijn aan de afbetaling van de hypothecaire lening van hun woning en van de geldboete en nu zij onmogelijk toch gescheiden kunnen leven nu precies de samenwoning van echtgenoten een plicht is in het primair huwelijksstelsel (art. 213 B.W.).

De bestreden beslissing heeft dan ook voor gevolg dat verzoeker van zijn echtgenote zal gescheiden worden, wat een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM (zie infra).

4.

Dat verweerder eveneens de sociale en culturele integratie van verzoeker in overweging diende te nemen.

Volgens het EHRM moet er een onderscheid gemaakt worden tussen goed integreerde migranten en andere migranten door meer gewicht toe te kennen aan de persoonlijke en sociale integratie van de vreemdeling, wanneer wordt nagegaan of een uitwijzing al dan niet proportioneel is.

Verzoeker verwijst in die zin naar de zaak Maslov t. Oostenrijk, waarbij het EHRM stelde dat de betrokkene 'has his principal social, cultural and family ties in Austria' 11 en waardoor de uitwijzing als disproportioneel werd beschouwd.

Artikel 8 EVRM beschermt immers niet enkel het familie- en gezinsleven, maar ook het privéleven : "article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity."

Aangezien verzoeker sedert 2006 in België verblijft, hoeft het geen betoog dat hij sociaal en cultureel geïntegreerd is in België. Het feit dat verzoeker éénmaal veroordeeld werd voor criminele feiten, doet hieraan niets af.

Ook autochtone Belgen plegen immers misdrijven, wat echter geen afbreuk doet aan hun sociaal en cultureel geworteld zijn.

De verwijzing naar het criminele verleden van verzoeker houdt dan ook geen afdoende motivering in waarom met de sociale en culturele integratie van verzoeker geen rekening dient gehouden te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 44bis Vw. en artikel 28 Burgerschapsrichtlijn.

5.

Tenslotte dienen de banden, die verzoeker nog heeft met zijn land van herkomst, in overweging genomen te worden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker woont immers ondertussen al 14 jaar in België en heeft nauwelijks nog banden met zijn land van herkomst.

Verzoeker verwijst in die zin nogmaals naar het arrest Maslov t. Oostenrijk, waarbij het EHRM oordeelde dat een uitwijzing van de betrokkene naar Bulgarije een schending uitmaakte van artikel 8 EVRM o.m. omdat de betrokkene tot de Turkse minderheid in Bulgarije behoorde en er door de overheid niet werd aangetoond dat hij nog andere banden had in Bulgarije.

Dat een terugwijzing van verzoeker naar Albanië dan ook disproportioneel is, gelet op het feit dat verzoeker reeds 14 jaar in België verblijft, waar hij samen met zijn echtgenote een hecht gezin vormt en waar zijn echtgenote sedert december 2013 vast in dienst is bij Katoen Natie. Verzoekers echtgenote staat naast de afbetaling van de door hen beiden afgesloten hypothecaire lening mede in voor de afbetaling van de hoge geldboete, waarvoor verzoeker werd veroordeeld.

Deze elementen vormen wel degelijk onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van hun gezinsleven verhinderen in Albanië of elders.

Verzoekers kunnen bovendien onmogelijk gescheiden worden nu zij hecht koppel vormen en als gehuwden samenwoning een plicht is in het primair huwelijksstelsel.

6.

Dat besluitend kan gesteld worden dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 44bis Vw., van artikel 28 Burgerschapsrichtlijn en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

7.

Dat de echtgenote van verzoeker Belg is en in België verblijft.

Een verhuis naar Albanië is voor hen dan ook uitgesloten, zodat verzoeker bij een terugkeer naar Albanië van zijn echtgenote zal gescheiden worden.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

8.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familielevens wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familielevens bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinslevens', noch het begrip privélevens definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinslevens betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150). Verzoeker en zijn echtgenote zijn gehuwd in 2013 en vormen nagenoeg ononderbroken een gezin en wonen reeds effectief jarenlang samen, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinslevens in België heeft.

9.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een disproportionele inmenging in het privé- en/of familielevens.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinslevens een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat bij de belangenafweging alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen.

Verweerder hield geenszins rekening met de vaststelling dat de strafbare feiten dateren van de periode 1.03.2016 tot 18.01.2018.

Verweerder hield evenmin rekening met het feit dat verzoeker door het Hof van Beroep te Gent uitstel van tenuitvoerlegging verleend voor wat een gedeelte van de opgelegde gevangenisstraf betreft omdat hij voordien nog geen correctionele veroordelingen had opgelopen.

Verweerder hield al evenmin rekening met verzoekers samenwoning met zijn Belgische echtgenote in België, met haar vaste tewerkstelling in België, met hun in België aangekochte woning, met de door hen afgesloten hypothecaire lening en met de door verzoeker gestarte afbetaling van de geldboete waartoe hij werd veroordeeld.

Verweerder hield tenslotte al evenmin rekening met de vaststelling dat de broers en zussen van verzoeker in België wonen.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn gezin teweegbrengt.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinslevens (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinslevens van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd.

Dit is casu niet op een zorgvuldige manier gebeurd.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn echtgenote) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

2.10. Waar verzoekende partij in haar tweede middel opnieuw het actuele gevaar dat zij door haar gedrag vormt voor de openbare orde betwist, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.11. Verzoekende partij wijst er verder op dat zij sinds 2006 in België verblijft. Zoals evenwel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij rekening gehouden met de duur van het verblijf van de verzoekende partij in België, dit conform artikel 44bis, §4 van de vreemdelingenwet, en heeft zij erop gewezen dat verzoekende partij sinds 2006 in België verblijft, dat zij in 2012 werd gerepatrieerd naar haar land van herkomst en in 2013 opnieuw in België werd aangetroffen waarna zij, in functie van haar huwelijk in Griekenland met een EU-onderdaan die in België verblijfsgerechtigd was, verblijfsrecht verkreeg op 7 januari 2014. Ondanks dit lange verblijf is er evenwel niet gebleken dat verzoekende partij een dermate bijzondere binding heeft met België die de normale binding overstijgt. Zo wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij, ondanks haar reguliere verblijf sinds 2014, nooit op de reguliere arbeidsmarkt in België is tewerkgesteld geweest en verder blijkt dat het Nederlands van verzoekende partij thans onvoldoende wordt bevonden door de VDAB. Gelet op deze vaststellingen, samen met het feit dat verzoekende partij zich heeft laten verleiden tot het plegen van zware criminele feiten louter uit winstbejag, kan verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden als zou zij *“volledig geïntegreerd”* zijn in de Belgische samenleving. Integendeel, zoals duidelijk naar voren komt uit de motieven van de bestreden beslissing, heeft de verzoekende partij haar tijd in België geenszins benut om zich qua taal of tewerkstelling te integreren in België, maar heeft zij ervoor gekozen het criminele pad te bewandelen. Het loutere feit dat zij gehuwd is met een persoon die thans de Belgische nationaliteit heeft, doet aan deze vaststellingen geen afbreuk en de verzoekende partij toont daarmee geenszins de kennelijke onredelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing aan.

2.12. Verzoekende partij wijst er tenslotte op dat zij samenwoont in België met haar echtgenote en dat haar echtgenote sinds december 2013 als bediende tewerkgesteld is. Zij hebben ook samen een woning aangekocht en daarvoor een lening aangegaan. Haar echtgenote verblijft ook al jarenlang in België en is sinds 2019 Belgische. Omwille van haar nettoloon dat zij in België ontvangt is een terugkeer naar Albanië geen optie. Er is dan ook wel degelijk sprake van onoverkomelijke hinderpalen om het gezins- en privéleven elders verder te zetten. Zij wijst verder op de samenwoningsplicht tussen echtgenoten.

2.13. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen

belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner criterium zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zeker gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, §41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

Specifiek wat betreft het negende Boultif/Üner criterium merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te

verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

2.13.1. Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, §1 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

2.13.2. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Zoals hoger uiteengezet vereist dit dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

2.13.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de verwerende partij overgaat tot zulke belangenafweging.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de gezinssituatie van de verzoekende partij in de beoordeling wordt betrokken waarbij overwogen wordt:

- Het gezinsleven tussen verzoekende partij en haar echtgenote wordt niet betwist.
- Er is geen sprake van kinderen.

- De echtgenote heeft de Belgische nationaliteit maar kan ervoor kiezen om zich te vestigen in een land waar het gezinsleven kan worden verdergezet. Er kunnen daartoe geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld.
- De echtgenote is eveneens in Albanië geboren en zij hebben elkaar aldaar leren kennen in 2010. De echtgenote woonde in Tirana en had zowel de Griekse als Albanese nationaliteit.
- De echtgenote was al dertig jaar toen zij in september 2012 naar België kwam en thans is zij achtendertig jaar. Er kan in redelijkheid worden gesteld dat zij nog sociale, culturele en familiale banden heeft in Albanië, zij woonde er, spreekt de taal en werkte er in een computerfirma. Er wordt erkend dat zij gedurende zeven jaar in België werkt maar er blijkt niet dat zij niet opnieuw werk kan vinden in Albanië of elders. Zij heeft ook een hoger diploma en heeft, naast haar tewerkstelling in Albanië, ook in Athene gewerkt voor de Albanese ambassade, naast nog andere functies.
- Er kan daarnaast redelijkerwijze worden aangenomen dat de echtgenote op de hoogte was van de criminele wandel van verzoekende partij, gelet op de reizen naar het buitenland en de luxueuze levensstijl ondanks het eerder beperkte inkomen.
- De contacten met eventuele familie en vrienden die de echtgenote in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden, bijvoorbeeld via korte bezoeken of moderne communicatiemiddelen.
- Indien de Belgische echtgenote er toch voor kiest in België te blijven, dan kan zij contact met verzoekende partij onderhouden via mail, telefoon, en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen. Wat betreft het appartement, dit kan de echtgenote zelf verder betalen of er kan voor gekozen worden het te verkopen en de lening daarmee af te betalen indien zij de verzoekende partij toch volgt naar het buitenland.

Zoals duidelijk blijkt uit deze motieven heeft de verwerende partij oog gehad voor het feit dat verzoekende partij gehuwd is met een vrouw die sinds 2019 de Belgische nationaliteit heeft en in België tewerkgesteld is. Het bestaan van een gezinsleven met de echtgenote dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM wordt in casu niet betwist. De gemachtigde wijst erop dat, hoewel de echtgenote de Belgische nationaliteit heeft, er geen elementen worden voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van het gezinsleven in het herkomstland of elders zouden verhinderen. Verzoekende partij wijst er in het verzoekschrift wel op dat haar echtgenote in België verblijft, maar zij gaat eraan voorbij dat de verwerende partij erop wijst dat haar echtgenote ook in Albanië geboren is en er een groot deel van haar leven heeft gewoond. Aangezien zij al ruim dertig jaar was toen zij naar België is gekomen, kan aangenomen worden dat zij nog steeds sociale, culturele en familiale banden heeft in Albanië alsook dat zij de taal spreekt.

De verwerende partij aanvaardt verder dat de echtgenote ondertussen ook banden heeft met België, maar dat uit niets blijkt dat het voor haar bijzonder moeilijk is om het gezinsleven elders verder te zetten. Verzoekende partij wijst er wel op dat haar echtgenote in België tewerkgesteld is, maar zoals de verwerende partij motiveert, blijkt niet dat zij elders geen werk zou kunnen vinden, dit temeer nu blijkt dat zij in bezit is van een hoger diploma, en reeds in het verleden gewerkt heeft in Albanië en Griekenland. Het loutere gegeven dat het verdienniveau in Albanië lager zou liggen dan in België, doet geen afbreuk aan het feit dat er wel degelijk tewerkstellingsmogelijkheden zijn in Albanië noch blijkt dat het verdienniveau in Albanië dermate laag zou zijn dat zij daardoor geen menswaardig bestaan aldaar zouden kunnen leiden. Zoals de verwerende partij erop wijst kan het koppel beslissen om hun woning in België te verkopen en de hypothecaire lening op die manier terug te betalen. Het hebben van een woonst in België is dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal om het gezinsleven elders verder te zetten. Ook de geldboete kan vanuit het buitenland betaald worden.

De Raad acht de beoordeling van de verwerende partij geenszins kennelijk onredelijk. Het betoog van verzoekende partij doet niet besluiten dat er wel degelijk onoverkomelijke hinderpalen zijn die het voortzetten van het gezinsleven elders verhinderen.

Verder wijst de Raad erop dat het – naast de vaststelling dat er geen hinderpalen zijn voor de echtgenote om verzoekende partij mee naar het buitenland te volgen – uiteraard aan het gezin vrijstaat op welke manier zij invulling willen geven aan hun gezinsleven. Zoals de verwerende partij erop wijst kan de echtgenote ervoor opteren om in België te blijven en contact met verzoekende partij te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen alsook via periodieke reizen. Het argument als zou samenwoning een verplichting zijn, maakt niet dat echtgenoten er niet voor kunnen opteren hun gezinsleven op deze manier in te vullen. De keuze om hun gezinsrelatie op deze manier te beleven is immers uiteraard een persoonlijke keuze. Nogmaals benadrukt de Raad dat de echtgenote er ook voor kan opteren om verzoekende partij te volgen.

Door louter haar verblijfshistoriek en gezinssituatie in België te herhalen, doet verzoekende partij niks af aan de concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing.

2.13.4. Waar verzoekende partij nog verwijst naar haar privéleven, blijkt uit de bestreden beslissing dat volgende motieven zijn opgenomen:

“Uit voorgaande blijkt dat u in 2006 naar België kwam en dat u, na verscheidene aanvragen om machtiging tot verblijf op allerlei verschillende gronden, op 07.01.2014 in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw lange verblijf in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Albanië, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Er is echter niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Albanië, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Albanië niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U spreekt de taal, u hebt in Albanië het grootste deel van uw leven verbleven, u heeft er school gelopen, u heeft gedurende drie jaar een opleiding ingenieur mechanica gevolgd maar deze opleiding niet afgemaakt, u was er een handelaar in tweede handswagen, uw ouders wonen nog in Albanië en op 26.06.2012 werd u nog gerepatriëerd naar Tirana.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u eventueel onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij de herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Voor u in de gevangenis terecht kwam, was u nog niet tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt in België. U zou in auto's gehandeld hebben met Duitsland en Zwitserland. Uit het vonnis d.d. 29.10.2018 wordt hier trouwens over gezegd: “Op de terechtzitting van 17 september 2018 hield hij [u dus] voor autoverkoper te zijn. Het spreekt voor zich dat dit niet waar is. Uit het strafdossier blijkt dat hij zich voltijds bezighield met een zeer goed draaiende handel in cocaïne en in mindere mate ook in cannabis.” U ging in de gevangenis langs bij de VDAB Consulente ter ondersteuning in uw zoektocht naar werk. U zou een opleiding in de bouwsector willen volgen maar de VDAB consulente liet weten dat uw Nederlands, zeker voor het specifieke vakjargon in de bouw, onvoldoende is en dat hier eerst moet aan gewerkt worden. Het gegeven dat u zich bereid toont om te werken of om een opleiding te volgen of intussen misschien reeds een opleiding aan het volgen bent, verandert niks aan de vaststelling dat u door uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Er kan worden aangenomen dat de behaalde deelcertificaten ‘Functioneren Spelling’, ‘Engels Breakthrough A’, ‘Frans Breakthrough A’, ‘Waystage A+B’, ‘Breakthrough A+B’ en een certificaat van de opleiding ‘Breakthrough/Waystage’ de toegang tot de arbeidsmarkt in Albanië enkel ten goede komt. U was reeds werkzaam in een garage in Albanië. Uit niks blijkt dat u niet opnieuw toegang zou kunnen hebben tot de arbeidsmarkt in Albanië. Zoals reeds uiteengezet, blijft het risico dat u opnieuw contact opneemt met uw contacten in het drugsmilieu reëel aangezien drugstrafiek nu eenmaal veel lucratiever is dan werken als arbeider en aangezien u in het verleden reeds bewezen heeft dat u graag snel en veel geld verdient.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. Uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde, zwaarder weegt dan de persoonlijke belangen die u kan doen gelden.

Op 26.05.2008 en op 24.01.2012 diende u een “Aanvraag om machtiging tot verblijf, in het kader van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980” in. Op 11.01.2012 werd uw aanvraag d.d. 26.05.2008 ongegrond verklaard en op 09.03.2012 werd uw aanvraag d.d. 24.01.2012 onontvankelijk verklaard. In uw vragenlijst d.d. 12.11.2019 en 13.11.2019 verklaarde u dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van

strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.“

Verzoekende partij betwist niet dat zij, ondanks haar regulier verblijf in België sinds 2014, nooit tewerkgesteld is geweest op de reguliere arbeidsmarkt in België. Verder blijkt haar kennis van het Nederlands volgens de VDAB ook onvoldoende. Verzoekende partij kan evenmin betwisten dat zij veroordeeld werd voor zwaarwichtige feiten en dat haar leidmotief gemakkelijk en snel geldgewin was. Verzoekende partij meent dat uit haar louter jarenlang verblijf in België haar sociale en culturele integratie blijkt, maar de feiten zoals aangehaald in de bestreden beslissing inzake haar gebrek aan tewerkstelling, haar povere kennis van het Nederlands en haar criminele parcours, spreken dit tegen.

Verzoekende partij overtuigt verder niet waar zij stelt dat zij nauwelijks nog banden heeft met het herkomstland. Zoals de verwerende partij erop gewezen heeft, blijkt dat zij in 2010 haar echtgenote heeft leren kennen in Albanië en dat zij gedurende een tweetal jaar nadien zowel in Albanië als in Griekenland op bezoek ging bij haar echtgenote. Zij werd tevens nog in 2012 gerepatriëerd naar Albanië. Verder kan ook niet ontkend worden dat verzoekende partij, die het grootste deel van haar leven in Albanië heeft doorgebracht, de taal spreekt en er school heeft gelopen. Alsook blijkt dat zij er gewerkt heeft. Verder heeft zij aldaar nog familie, met name haar ouders. In het licht van deze vaststellingen is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om vast te stellen dat verzoekende partij wel degelijk nog bindingen heeft met Albanië. Het loutere gegeven dat zij gedurende meerdere jaren in België heeft gewoond, doet hier geen afbreuk aan.

Zoals voorts reeds uit de bespreking hoger is gebleken kan verzoekende partij niet op ernstige wijze stellen dat de feiten waarvoor zij veroordeeld is reeds dateren van minstens twee jaar geleden om tot de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing te doen besluiten. Nogmaals benadrukt de Raad dat de feiten waarvoor zij veroordeeld werd, zich situeren tussen 1 maart 2016 en 18 januari 2018 en dat verzoekende partij sinds 19 januari 2018 werd opgesloten in de gevangenis. Haar opsluiting verhindert haar dan ook verdere criminele daden te stellen. Dit neemt daarenboven ook niet weg dat uit de gepleegde feiten de specifieke ingesteldheid van verzoekende partij naar voren is gekomen en dat daaruit is gebleken dat zij naar de toekomst toe nog steeds een gevaar kan zijn voor de openbare orde.

Ook het gegeven dat haar veroordeling ten dele met uitstel werd uitgesproken omdat zij voordien nog geen correctionele veroordeling had opgelopen, doet geen afbreuk aan de omstandige motivering van de bestreden beslissing inzake het actuele gevaar dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt te kunnen zijn voor de openbare orde. Immers heeft de verzoekende partij zich – ondanks de afwezigheid van eerdere correctionele veroordelingen – toch laten verleiden tot het plegen van uiterst ernstige feiten en dit louter uit winstbejag. Uit deze feiten blijkt aldus dat verzoekende partij er niet voor terugdeinst om zware misdrijven te plegen met enkel een winstoogmerk zodat het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat zij naar de toekomst toe zich nogmaals kan laten verleiden tot het plegen van dergelijke feiten.

2.13.5. Waar de verzoekende partij tenslotte nog meent dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij broers en zussen heeft wonen in België, gaat zij volledig voorbij aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing dat:

“Verder verblijven uw zussen (V. P. (...), geboren te Reps op 26.04.1984, Albanese nationaliteit, F-kaart geldig tot 21.02.2023 en L. M. (...), geboren te Rreshen op 13.07.1995, Albanese nationaliteit, bijlage 15 geldig tot 28.01.2028), uw broers (L. M. (...), geboren te Orosh op 16.01.1987, Albanese nationaliteit, F-kaart geldig tot 10.10.2022 (momenteel opgesloten in de gevangenis van Antwerpen) en L. E. (...), geboren te Reps, Mirdite op 28.08.1992, Albanese nationaliteit, F-kaart geldig 17.06.2021) in België. Uw beide broers werden eveneens veroordeeld (zie arrest 25.06.2019) voor feiten die ze samen met u pleegden. Een onderzoek tot beëindiging van hun verblijf zal opgestart worden. De relatie tussen broers en zussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u en uw broers of één van uw zussen. Uw zussen kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Albanië dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Indien het recht op verblijf van uw broers beëindigd wordt, kunnen ook zij terugkeren naar Albanië.

Indien hun recht op verblijf niet beëindigd wordt, en nadat zij voldaan hebben aan Justitie, kunnen zij het land vrijelijk in- en uitreizen om u te bezoeken daar waar u zich zal vestigen.”

De verzoekende partij baseert zich op het gegeven dat zij een familieleven heeft met haar broer(s)/zus(sen) die op het Belgische grondgebied verblijven. De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). Zoals duidelijk gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing en geenszins weerlegd door de verzoekende partij, blijkt geenszins dat er in casu sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

2.14. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER